

Н. Станевъ.

БРАТЯ АСЪНЕВЦИ.

Мжкитѣ на роба.

България, основана отъ Испериха (679 г.), покръстена отъ Бориса (865 г.), просвѣтена и прославена отъ Симеона (893—927), изпаднала въ робство подъ византийцитѣ презъ 1018 г. Византийскиятъ императоръ Василий II *Българоубиецъ* пленилъ малолѣтнитѣ наследници отъ Самуиловия родъ, завелъ ги въ Цариградъ, турилъ край на българската свобода и три дни тържествувалъ победата си надъ България. Той и всички гърци смѣтали, че не ще има на Балканитѣ вече силна държава да спира тѣхната властъ и да ги безпокои въ Цариградъ.

Василий билъ хитъръ човѣкъ. Той покорилъ България, но все пакъ оставилъ за народа нѣкои нѣща. Така той далъ право на много български боляри да владѣятъ земитѣ си заедно съ селянитѣ, само че трѣбвало да плащатъ данѣкъ на ромейския царъ, да даватъ войници за византийската войска и да признаватъ властта на императора или неговия намѣстникъ, нареченъ „Дуксъ на *цѣла България*“. Освенъ това Василий оставилъ въ Охридъ единъ *архиепископъ*, който да реди българската църква.

Съ тѣй даденитѣ права гърцитѣ мислѣли да задоволятъ българитѣ. Но робството е тежко нѣщо и никой събуденъ народъ не може да го търпи. Не се минали нито 20 години, и македонскитѣ българи направили възстание да се освободятъ (1040 г.). Ала